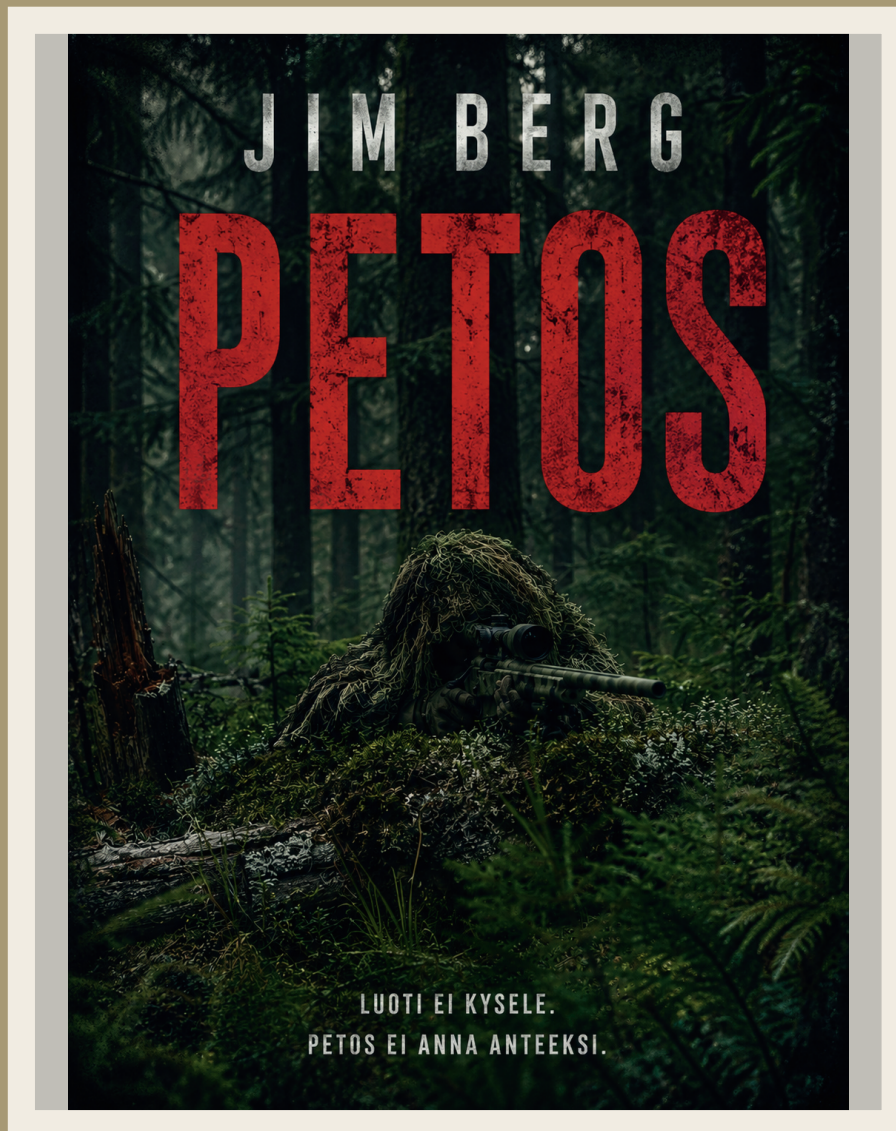

PETOS

Dekkari

Jim Berg

Sisällysluettelo

Esipuhe

Luku 1 –Jahti alkaa

Luku 2 -Saalis

Luku 3 -Metsästäjä

Luku 4 -Petoksen hinta

Luku 5 -Saartorengas

Luku 6 -Kohde nro 17

Luku 7 –Tutkimusaseman salaisuus

Luku 8 – Totuuden kynnyksellä

Luku 9 – Johtajan varjo

Luku 10 – Menneisyyden haamut

Luku 11 – Tarjous pimeydestä

Luku 12 – Elossa

Luku 13 – Karhukallio

Luku 14 – Koko totuus

Luku 15 – Kolmas osapuoli

Luku 16 – Äidin kirje

Luku 17 – Elias

Luku 18 – Hopeinen korppi

Luku 19 – Kuka todella olet?

Luku 20 –Kirje menneisyydestä

Luku 21 – Kohtaaminen

Luku 22 – Viimeinen avain

Luku 23 – Nathan

Luku 24 – Elossa

Luku 25 – Pohjoinen asema

Luku 26 – Liian myöhään

Luku 27 – Ovi

Luku 28 – Tervetuloa takaisin Luku

29 – Kuka Nathan on?

Luku 30 – Kasetti

Luku 31 – Totuus

Esipuhe

Petos.

Yksi sana, mutta joskus se riittää tuhoamaan kokonaisen elämän.

Tämä tarina kertoo Derekistä, miehestä, joka uskoi olevansa oikealla puolella. Hän teki työnsä hyvin, noudatti sääntöjä ja luotti ihmisiin, joiden uskoi olevan hänen puolellaan. Mutta joskus vaarallisimmat viholliset eivät ole ne, jotka seisovat vastassasi ase kädessä. Vaarallisimmat ovat ne, jotka seisovat vierelläsi hymyillen.

Kun Derekin oma pomo pettää hänet, kaikki muuttuu yhdessä hetkessä. Yhtäkkiä mies, joka oli ennen arvostettu työntekijä, onkin saalis. Hänen peräänsä lähetetään armoton palkkamurhaajien joukko, jonka tehtävänä on varmistaa, ettei hän koskaan pääse kertomaan totuutta.

Metsästä tulee hänen turvapaikkansa. Varjoista hänen liittolaisensa. Jokainen päivä voi olla hänen viimeisensä, ja jokainen kohtaaminen voi päättyä kuolemaan.

Mutta Derek ei ole valmis luovuttamaan.

Tämä ei ole vain kertomus takaa-ajosta, aseista ja selviytymisestä. Tämä on tarina luottamuksesta, uskollisuudesta ja siitä, mitä tapahtuu, kun ne murskataan. Se on kertomus ihmisestä, joka menettää kaiken, mutta löytää sisältään voiman jatkaa eteenpäin silloinkin, kun maailma hänen ympärillään romahtaa.

Petos kysyy yhden yksinkertaisen kysymyksen:

Kuinka pitkälle ihminen on valmis menemään pysyäksensä hengissä, kun kaikki muut ovat kääntyneet häntä vastaan?

Toivon, että viihdyt Derekin matkassa synkkien metsien, vaarallisten salaisuuksien ja armottoman jahdin keskellä.

Kun avaat seuraavan sivun, pakotietä ei enää ole.

Jahti on alkanut.

Luku 1 – Jahti alkaa

Sade hakkasi auton tuulilasia tasaisena virtana.

Derek istui ratin takana ja tuijotti pimeää tietä. Kellon punaiset numerot kojelaudassa näyttivät 23.47. Metsä ympäröi tietä molemmin puolin kuin musta seinä.

Puhelin värisi.

Näytössä näkyi nimi, jota hän ei ollut odottanut näkevänsä siihen aikaan yöstä.

Marcus.

Hänen pomonsa.

Derek vastasi.

"Kuuntelen."

Linjalla oli hetken hiljaista.

"Sijaintisi on vaihtunut?" Marcus kysyi.

"Ei. Olen matkalla mökille kuten käskit."

"Hyvä."

Marcus kuulosti oudolta. Liian jäykältä.

Derek kurtisti kulmiaan.

"Onko jokin vialla?"

"Ei."

Vastaus tuli liian nopeasti.

"Kun saavut paikalle, sammuta puhelin ja odota lisäohjeita." Puhelu katkesi.

Derek jäi tuijottamaan näyttöä.

Jokin tuntui väärältä.

Viiden vuoden ajan hän oli tehnyt töitä Marcukselle. Hoitanut tehtävät kyselemättä liikoja. Hän oli nähnyt paljon asioita, joita tavalliset ihmiset eivät koskaan näkisi.

Mutta tänä yönä hänen vaistonsa huusivat varoitusta.

Ja vaistoihin oli syytä luottaa.

Ne olivat pitäneet hänet hengissä tähän asti.

Kaksikymmentä minuuttia myöhemmin hän pysäköi auton syrjäisen metsäautotien päähän.

Vanha hirsimökki seisoj pimeydessä.

Paikka oli autio.

Liian autio.

Derek sammutti moottorin mutta ei noussut autosta.

Hän tarkkaili ympäristöä.

Hiljaisuus.

Ei lintujen ääniä.

Ei tuulta.

Ei mitään.

Sitten hän huomasi sen.

Pienen valonvälähdyksen metsän reunassa.

Kaukoputken linssi.

Joku tarkkaili häntä.

Sydän löi kerran raskaasti.

Sitten kaikki tapahtui sekunnissa.

Lasinsirpaleet räjähtivät hänen ympärilleen.

Laukaus.

Kiväärin luoti repi auton takaikkunan hajalle.

Derek syöksyi ulos ovesta ja kierähti maahan juuri, kun toinen laukaus iski auton kylkeen.

Hän ei jäänyt miettimään.

Hän juoksi.

Metsään.

Pimeyteen.

Kolmas laukaus vihelsi hänen päänsä ylitse.

Joku yritti tappaa hänet.

Derek syöksyi kuusikon suojaan.

Hengitys höyrysi kylmässä ilmassa.

Hän kuunteli.

Askeleita.

Useita.

Ei yksi ampuja.

Vaan ryhmä.

Hän puristi leukansa yhteen.

Tämä ei ollut sattumaa.

Tämä oli suunniteltu.

Hän kaivoi taskustaan puhelimen.

Näyttöön oli saapunut uusi viesti.

Lähettiläjä: Marcus.

Derek avasi viestin.

Yksi lause.

"Anteeksi, Derek. Tämä ei ollut henkilökohtaista." Hänen verensä jäättyi.

Marcus.

Marcus oli järjestänyt tämän.

Mies, johon hän oli luottanut vuosia.

Mies, jonka puolesta hän oli riskeerannut henkensä.

Oli myynyt hänet.

Puhelin puristui hänen kädessään.

Petos sattui enemmän kuin yksikään luoti.

Sillä hetkellä Derek ymmärsi totuuden.

Hän ei ollut enää työntekijä.

Ei ystävä.

Ei liittolainen.

Hän oli kohde.

Ja joku oli maksanut paljon rahaa hänen kuolemastaan.

Metsän pimeydestä kuului ääni.

"Levittäytykää!"

"Älkää päästäkö häntä karkuun!" Derek

nosti katseensa.

Puiden välissä liikkui varjoja.

Aseistettuja miehiä.

Heitä oli ainakin kuusi.

Ehkä enemmän.

Hän oli yksin.

Mutta hän oli yhä hengissä.

Ja niin kauan kuin hän hengitti, jahti ei ollut ohi.

Derek kääntyi syvemmälle metsään.

Hän katosi pimeyteen juuri ennen kuin ensimmäiset takaa-ajajat saapuivat hänen jäljilleen.

Jahti oli alkanut.

Luku 2 – Saalis

Derek juoksi niin kauan kuin jalat kantoivat.

Märkä metsä nieli hänen askeleensa. Oksat raapivat kasvoja ja vaatteita, mutta hän ei hidastanut vauhtia. Takanaan hän kuuli ajoittain huutoja ja radiopuhelimien rahinaa.

He olivat edelleen hänen kannoillaan.

Mutta he eivät enää olleet lähellä.

Ainakaan vielä.

Lopulta Derek pysähtyi suuren siirtolohkareen taakse. Hän painoi selkäänsä kylmää kiveä vasten ja pakotti hengityksensä tasaantumaan.

Hänen ajatuksensa palasivat viestiin.

"Anteeksi, Derek. Tämä ei ollut henkilökohtaista." Valhe.

Kaikki tässä oli henkilökohtaista.

Marcus oli tuntenut hänet vuosia. Hän tiesi hänen vahvuutensa, heikkoutensa ja tavat. Jos joku osasi järjestää täydellisen ansan, se oli Marcus.

Kysymys oli vain miksi.

Miksi hänet piti tappaa?

Mitä hän tiesi?

Tai mitä hän oli nähnyt?

Derek sulki silmänsä hetkeksi ja alkoi käydä viime viikkojen tapahtumia läpi.

Silloin hän muisti.

Kolme päivää aikaisemmin.

Marcus oli tavannut kaksi tuntematonta miestä satamassa.

Kun Derek oli lähestynyt, keskustelu oli loppunut välittömästi.

Miehet olivat lähteneet kiireesti.

Marcus oli näyttänyt hermostuneelta.

Ja ensimmäistä kertaa vuosikausiin hän oli käskenyt Derekiä olla kyselemättä.

Ehkä vastaus löytyi sieltä.

Ehkä hän oli nähnyt jotain, mitä ei olisi saanut nähdä.

Risahdus.

Derek avasi silmänsä.

Joku oli lähellä.

Hän laskeutui hitaasti maahan.

Ääni tuli noin kahdenkymmenen metrin päästä.

Askel.

Toinen.

Yksi takaa-ajajista.

Mies liikkui yksin.

Virhe.

Derek odotti liikkumatta.

Tumma hahmo ilmestyi puiden välistä.

Kivääri valmiina.

Mies tutki maata ja seurasi jälkiä.

Hän uskoi olevansa metsästäjä.

Todellisuudessa hän oli astunut ansaan.

Derek kiersi hiljaa hänen taakseen.

Yksi askel.

Toinen.

Kolmas.

Kun välimatkaa oli enää muutama metri, Derek hyökkäsi.

Mies ehti kääntyä vain osittain.

Derek iski häntä olkapäähän ja väänsi aseensa pois käsistä.

Molemmat kaatuivat sammaleeseen.

Taistelu kesti vain sekunteja.

Lopulta mies makasi maassa tajuttomana.

Derek nappasi hänen radiopuhelimensa.

Rahinaa.

Sitten ääni.

"Kohde nähty?"

"Raportoi." Hiljaisuus.

"Tiimi kolme, vastatkaa." Derek

hymyili kylmästi.

Nyt he tietäisivät yhden asian.

Hän ei ollut helppo saalis.

Aamu alkoi sarastaa.

Metsä muuttui vähitellen harmaaksi.

Derek löysi korkean kallion, josta näki laajalle ympäristöön.

Hän tarkkaili maisemaa.

Silloin hän huomasi jotain.

Metsätien päässä seisoj musta maastoauto.

Sen vieressä oli kolme miestä.

Ja heidän keskellään joku tuttu.

Derek jähmettyi.

Marcus.

Hän oli tullut paikalle itse.

Marcus osoitti karttaa ja puhui palkkamurhaajille.

Miehet nyökkäilivät.

Sitten yksi heistä osoitti suoraan kohti metsää.

Kohti Derekin sijaintia.

Derek vetäytyi nopeasti kallion reunalta.

Tilanne oli muuttumassa.

Jos Marcus oli täällä, kyse ei ollut enää tavallisesta operaatiosta.

Marcus halusi varmistaa henkilökohtaisesti, että Derek kuolisi.

Mutta samalla Derek ymmärsi jotain.

Jos Marcus oli tullut metsään, hän pelkäsi.

Ja pelkäävä mies tekee virheitä.

Ensimmäistä kertaa yön jälkeen Derek tunsu pienen toivon kipinän.

Hän ei ehkä pystyisi voittamaan kaikkia.

Mutta hän voisi löytää totuuden.

Ja ehkä saada Marcuksen maksamaan petoksestaan.

Kaukana metsässä kajahti laukaus.

Sitten toinen.

Ja kolmas.

Jahti oli siirtymässä seuraavaan vaiheeseen.

Derek nousi hitaasti.

Hän ei ollut enää pelkkä saalis.

Hänestä oli tulossa metsästäjä.

Luku 3 – Metsästäjä

Aamu oli kylmä.

Sumu leijui metsän yllä kuin harmaa verho, joka peitti kaiken alleen. Derek makasi kallion laella ja tarkkaili alhaalla liikkuvia miehiä.

Marcus oli yhä heidän joukossaan.

Se herätti kysymyksiä.

Jos Derek oli todella niin vaarallinen, miksi Marcus oli tullut paikalle itse?

Vastaus oli yksinkertainen.

Marcus pelkäsi.

Ja pelko tarkoitti, että Derek tiesi jotain arvokasta, vaikka ei vielä itse ymmärtänyt mitä.

Hän puristi kiväärin hihnaa kädessään.

Palkkamurhaajalta otettu ase ei ollut täydellinen, mutta se oli parempi kuin olla aseeton.

Nyt hänellä oli mahdollisuus taistella vastaan.

Derek luotti väärään mieheen.
Se oli hänen suurin virheensä.

Hän antoi kaikkensa työlleen. Uskoi Pomoonsa.
Kunnioitti sääntöjä, mutta pomo petti hänet.

Hänen peräänsä on lähetetty palkkamurhaaja joukko
ja hän ei aio kuolla.